

Гамір на вулиці скидався на дзижчання мух. Фотографи купчилися за бар'єрами, вздовж яких вишикувалися поліціанти: довгоморді камери націлені, від дихання клубочиться пара. Сніг сипався на капелюхи й плечі, пальці в рукавичках протирали лінзи. Час до часу лунало випадкове клацання — фотографі заповнювали чекання тим, що робили світлини шатра з білої парусини посередині вулиці, дверей високої будівлі червоної цегли позаду шатра й балкона на верхньому поверсі — звідти й упало тіло.

За щільними лавами папараці стояли білі фургони з велетенськими супутниковими тарілками на дахах, а біля них — звукорежисери у навушниках і журналісти, які щось говорили — дехто й іноземними мовами. Між сфірами журналісти тупали ногами і гріли руки об горнятка кави, добуті з переповненої кав'ярні на сусідній вулиці. Щоб згаяти час, оператори у вовняних шапках фільмували спини фотографів, балкон, шатро, під яким ховалося тіло, тоді ставали на іншу точку і знову фільмували хаос, що зчинився посеред сонного сніжного Мейфера, де білокам'яні портики і фігурно обстрижені кущі обрамлювали ряди лискучих чорних дверей.

Двері будинку номер вісімнадцять оповила стрічка. У коридорі за ними бовваніли постаті поліціантів, серед них і криміналістів у білому.

Телеканали вже кілька годин передавали новини. На обох кінцях вулиці юрмилися представники громадськості, яких теж не пускала поліція; хтось спеціально прийшов роззирнутися, хтось спинився, ідучи на роботу. Дехто піднімав мобільники — клацнути фото, перш ніж іти далі. Один молодик, не знаючи, котрий балкон потрібний, поклав усі, навіть попри те, що середній було щільно засаджено кушками — трьома охайними пухнастими кулями, між які заледве могла протиснутися людина.

Група дівчат принесла квіти і під прицілами камер передала їх поліціантам, які не знали, куди ті квіти подіти, і знічено поклали їх у поліційний фургон, свідомі камер, що фіксували кожнісінккий їхній жест.

Кореспонденти, посланці цілодобових телеканалів, видавали сталий потік коментарів і припущень, що базувалися на кількох відомих їм сенсаційних фактах.

— ...з балкона свого пентгаузу приблизно о другій годині ночі. Охорона будівлі викликала поліцію...

— ...поки що не схоже, що тіло збираються переміщувати, а це наводить на роздуми...

— ...не повідомляють, чи була вона сама, коли впала...

— ...до будівлі увійшли поліційні бригади, які проведуть ретельний обшук....

Усередині шатра сяяло крижане світло. Двоє чоловіків присіли біля тіла навпочіпки, готові нарешті покласти його у мішок. Голова дівчина лишила на снігу кривавий слід. Розбите обличчя розпухло; від одного ока лишилася хіба зморшка, на другому між набряклими повіками поблискував у щілинці білок. Коли паетковий топ, у який була вбрана загибла, мінився

у миготливому світлі, виникало моторошне враження руху — ніби вона знову дихає чи напружує м'язи, готуючись підвестися. Сніжинки, як ніжні пальці, тихо плюпали по парусині.

— Де вже та клята «швидка»?

Інспектор Рой Карвер починав сердитися. Терпець цьому череваню з буряковим обличчям і вічними плямами поту під пахвами урвався ще кілька годин тому. Карвер тут стовбичив чи не стільки часу, скільки лежало тіло; ноги в нього так замерзли, що він їх майже не відчував, у голові паморочилося від голоду.

— «Швидка» буде за дві хвилини, — оголосив сержант Ерик Вордл, який зайшов до шатра з притиснутим до вуха мобільником і мимоволі дав відповідь на питання свого шефа. — Якраз розчистив їм шлях.

Карвер рикнув. Його поганий настрій посилювала переконаність у тому, що Вордл захоплений присутністю фотографів. По-юначому гарний, з густою хвилястою каштановою чуприною, нині припорошеною снігом, Вордл — на думку Карвера — під час їхніх нечисленних вилазок за межі шатра аж розквітав.

— Принаймні оті всі порозходяться, коли тіло заберуть, — мовив Вордл, озираючись на фотографів.

— Нікуди вони не підуть, поки ми тут поводимось, як на клятому місці злочину, — гримнув Карвер.

Вордл не зреагував на прихований виклик, але Карвер усе одно вибухнув.

— Та нещасна корова сама стрибнула. Більше тут нікого не було. Твій так званий свідок — просто обдовбана...

— Їдуть! — повідомив Вордл і, на превелику огиду Карвера, знову вийшов з шатра, щоб чекати на «швидку» під прицілами камер.

Ті події змусили канали забути про політику, війни і катастрофи — і кожна нова версія подій була осяяна світлинами

ідеального обличчя і стрункого гарного тіла загиблої. За кілька годин нечисленні факти поширилися серед мільйонів людей, мов вірус: публічна сварка зі знаменитим бойфрендом, самотнє повернення додому, зойк — і фатальне падіння...

Бойфренд уже сховався в реабілітаційній клініці, але поліція нічого не розповідала; на тих, хто був із загиблою в її останній вечір, розпочалося справжнє полювання; шпальти газет покрилися тисячами колонок тексту, новинам було присвячено цілі години ефіру, і жінка, яка божилася, що за хвилину до падіння тіла чула сварку, теж отримала свою мить слави і пошанування: її світлини, хоч і менші, були розміщені поруч з фото загиблої красуні.

Однак пізніше, під розчаровані стогони, було доведено, що свідок набрехала, і вона лягла на реабілітацію саме тоді, коли з клініки вийшов знаменитий підозрюваний номер один, — як чоловік і жінка в старовинному метеорологічному будиночку, які не можуть водночас вийти надвір.

Отже, врешті-решт це виявилось самогубством, і після короткої приголомшеної паузи історію підхопили знову, тільки вже з меншим ентузіазмом. Писали, що загибла була невірноважена, психічно нестабільна, нездатна подужати зірковий статус, який отримала завдяки своєму шаленству та красі; що нове розгнуждане життя розхитало і так уже вразливу натуру. З історії загиблої зробили повчальну повість, що аж сочилася зловтіхою, і стільки колумністів порівняло дівчину з Ікаром, що спеціальну колонку на цю тему написав навіть сатиричний журнал «Прайвйт ай».

А потім нарешті пристрасті вщухли, і навіть журналістам більше не було чого сказати — хіба тільки те, що сказано й так уже забагато.

За три місяці по тому

Частина перша

*Nam in omni adversitate fortunae infelicissimum
est genus infortunii, fuisse felicem.*

Бо у кожному лихому повороті долі най-
нещасніший з невдах — той, хто доти був
щасливий.

Боецій, «Розрада у філософії»

1

Двадцятип'ятирічне життя Робін Еллакотт мало свої драми й катастрофи, але ніколи раніше вона не прокидалася з цілковитою певністю того, що цей день запам'ятає на все життя.

Зразу після опівночі, під статуєю Ерота посеред площі Пікадиллі, її давній бойфренд Метью зробив їй пропозицію. У п'яному полегшенні після її «так» Метью зізнався, що планував підняти питання ще в тайському ресторані, але там якась мовчазна парочка весь час підслуховувала їхню розмову. От він і запропонував прогулятися темними вулицями попри протести Робін, яка нагадувала, що зранку їм обом рано вставати; й ось настала мить натхнення, і Метью повів збентежену Робін до п'єдесталу статуї. І тут, відкинувши сором'язливість, повівся зовсім не як Метью: опустився на одне коліно і зробив пропозицію просто під поглядами трійці безхатків, які тулилися тут-таки, на сходах, передаючи одне одному пляшечку з метом.

На думку Робін, то була найкраща пропозиція за всю історію шлюбів. Метью навіть мав у кишені обручку, яку вона нині надягла на палець: сапфір і два діаманти, розмір пасував ідеально, і всю дорогу до міста Робін задивлялася на ту обручку, поклавши руку собі на коліна. Тепер вони з Метью мали власну історію, смішний сімейний анекдот,

який можна розповідати дітям: як усі плани (а Метью ж це спланував!) полетіли під три чорти й усе вийшло цілком спонтанно. Робін сподобалися і безхатки, і місяць, і переляканий, збентежений Метью на одному коліні; сподобався Ерот і стара брудна Пікадиллі, і чорний кеб, на якому вони поїхали додому у Клепгем. Робін, власне, ладна вже була полюбити всенький Лондон, до якого за той місяць, що мешкала тут, вона так і не потеплішала. Сяйво обручки позолотило навіть блідих сварливих пасажирів ранкової підземки, які напхалися до вагона. Вийшовши під холодне світло березневого дня на станції «Тоттенгем-Корт-роуд», Робін погладила великим пальцем внутрішній бік платинової смужки і відчула вибух щастя. Подумала: може, на обідній перерві купити яких журналів для наречених? Коли Робін маневрувала між дорожніми роботами на Оксфорд-стріт, раз у раз позираючи на папірець у руці, на ній спинялися чоловічі погляди. Робін за всіма стандартами була гарна дівчина — висока, з формами, з довгим рудувато-білявим волоссям, що розмаялося від швидкої ходи. Холодне повітря додавало рум'янцю її блідим щокам. Це був перший день її тижневого терміну в ролі тимчасового секретаря. На тимчасових роботах вона працювала, відколи переїхала до Метью в Лондон, але скоро тому прийде край: Робін уже отримала кілька запрошень на співбесіду на «нормальну» роботу.

Найважчим і найцікавішим на нинішніх роботах-одноденках був пошук офісів. Після маленького містечка у Йоркширі, де Робін жила раніше, Лондон видавався великим, складним, незбагненим. Метью сказав їй не ходити, втупившись у карту, бо видаватиметься туристкою, а отже, легкою жертвою, і тому Робін покладалася головно на так-сяк нашкрябані від руки схеми, які складали для неї в агенції тимчасового працевлаштування. Робін не була впевнена, що від того стає схожою на справжню лондонку.

За металевими барикадами і синіми пластиковими стінами, що оточували ділянки, де ремонтували дорогу, годі було роздивитися, чи правильно Робін іде, бо зазначених на папірці знаків, за якими вона мала шукати шлях, не стало видно. Вона перейшла перекопану вулицю перед високою офісною будівлею, позначеною на її мапі як «Сентер-пойнт» і схожою на гігантську вафлю через щільну сітку однакових квадратних вікон, і рушила у напрямку Денмарк-стріт.

Знайшла потрібну вулицю вона мало не випадково, пройшовши вузьким провулком під назвою Денмарк-плейс на коротку вулицю з безліччю строкатих вітрин: гітари, клавішні, всіляке музичне приладдя.

Чергову дірку на дорозі оточували червоно-білі барикади, і ремонтники у флуоресцентних куртках побажали Робін доброго ранку виразним свистом, але вона вдала, що не чує.

Робін глянула на годинник. Оскільки вона, як завжди, вийшла з дому з запасом — на той раз, якщо загубиться, тож і прибула на чверть години раніше. Непоказні чорні двері потрібного офісу знайшлися ліворуч од вивіски кафе «12 тактів»; ім'я орендатора було написано на папірці, скотчем приклеєному коло дзвінка. У звичайний день, не маючи на пальці осяйної новенької обручки, Робін поставилася б до такого з відразою, але сьогодні навіть той брудний папірець і облізла фарба на дверях стали, як і вчорашні безхатьки, живописними деталями на тлі її великого роману. Робін знову глянула на годинник (блимнув сапфір, і серце її тьохнуло: вона б усе життя дивилася на мерехтіння того камінця), а потім у спалаху ейфорії вирішила, що прийде раніше і добре попрацює на роботі, хоча чхати б на таку роботу.

Вона була потягнута до дзвінка, аж тут чорні двері розчахнулися, і на вулицю вибігла жінка. Протягом дивно статичної секунди Робін і жінка дивилися одна на одну, завмерши, щоб не зіштовхнутися. Того зачарованого ранку всі чуття Робін були налаштовані дуже тонко; короткий погляд на те

біле обличчя так сильно вразив її, що потому як їм вдалося розминутися на якийсь сантиметр і темна жінка поквапилася геть, завернула за ріг і зникла з очей, Робін була упевнена, що і згодом легко витягне той образ із пам'яті. Справа була не лише у дивовижній жінчиній красі, яка закарбувалася в її голові, а й у виразі жінчиного обличчя: розлюченому і водночас дивно піднесеному.

Робін перехопила двері, перш ніж вони затулили від неї вицвілий під'їзд. Старовинні металеві сходи зміїлися навколо так само старовинного ліфта-клітки. Зосередившись на тому, щоб шпильки не застрягли у сходинках, Робін подолала перший проліт, проминула ламінований і оправлений у рамку плакат студії «Крауді графікс» і рушила вище. Тільки опинившись перед скляними дверима нагорі, Робін зрозуміла, що це за контора, в яку її відіслали попрацювати. В агенції про це навіть не натякнули.

Ім'я, яке вона прочитала внизу на папірці, було вигравіюване на склі: «К. Б. Страйк». А нижче виднілися слова «Приватний детектив».

Робін замерла з розтуленим ротом, відчуючи подив і захват, якого не зрозумів би ніхто з її знайомих. З жодною людиною (навіть з Метью) вона ніколи не ділилася своєю давньою, таємною, дитинною мрією. І ось — сьогодні, саме сьогодні! Ніби сам Господь їй підморгнув (і це Робін теж пов'язала з магією дня, з Метью, з обручкою, хоча, коли добре подумати, жодного зв'язку між ними не існувало).

Вона підійшла до дверей дуже повільно, смакуючи мить. Простягнула руку до клямки (у тьмяному світлі сапфір потемнів), та не встигла її торкнутися, як і ці двері розчахнулися.

І цього разу зіткнення уникнути не вдалося. У Робін врізалось, збиваючи з ніг, шістнадцять стоунів розпатланого чоловіка, який її не помітив; впустивши сумочку і вимахуючи руками, мов вітряк, вона хитнулася у бік смертоносних сходів.